

כהן, אביתר-נחום

בן יצחק הכהן ושולמית. נולד ביום ו' באלול תש"ח (10.9.1948) ברחובות. את לימודיו היסודיים רכש בבית-הילד שבירושלים. המשיך בלימודיו התיכוניים בבית-החינוך התיכון שבעיר. אביתר גילה נטייות מיוחדות לספרות ולאמנות. גם בספורט התעניין. גויס לצה"ל ביולי 1966 אך עוד הוא בשירות-החובה מצא את מותו בשעת מילוי תפקידו על-יד מוצבי הברך ביום ט' באלול תשכ"ח (1.9.1968). הובא למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי שעל הר-הרצל בירושלים. מפקדו כתב להוריו במכתב-נחומיו אליהם: "את החודש האחרון שירת אביתר תחת פיקודי, והיכרותנו אף שהיתה קצרה, נשאה ניצוצות של ריעות". בהמשך דבריו כתב על העברתו לשרת במפקדת פיקוד המרכז. אך לאחר-מכן הצליח לעבור לשרת ביחידה שעל גדות הירדן. "במסגרת שירותו בבקעה", המשיך מפקדו, "לקח חלק בעבודה המפרכת של שמירת הקו. לכל סיור בשטח ניסה והצליח להצטרף גם אם לא קראו לו". הוא מציין כי נאמן היה להטיל עליו כל משימה שהיא וביצועה היה על הצד הטוב ביותר. מלא בטחון אישי היה וטוב-לב ומפני כן נעים היה לשהות במחיצתו, ולשוחח אתו שיחת-רעים. וכן סיים את אגרתו: "לכם נפל היקר מכל — בנכם, ולנו אבד רע וידיד-לנשק". שמו הוזכר בספר "במעלות לוחמים" בהוצאת הדר וב"היכל הכלים השבורים" של ספריית הפועלים.

5.5.1963

רוב שלומות!!

...אני אוהב הרבה טבע, הרבה עבודה, לקרוא שירה וגם לכתוב קצת, לשמוע מוסיקה קלה ולעסוק הרבה בספורט. את הלימודים אינני מחבב במיוחד, אך מה לעשות – הם חיוניים בכל מקום, ולמרות שאינני חרוץ במיוחד, הישגיי בלימודים טובים. את החופשים שלי אני מבלה בחלקם בבית ובחלקם במסעות וטיולים עם החבר'ה או לבד, או בעבודה בחוות "נאות חביבה", משום שאני משוגע לסוסים ולבקר.

... במשק – החיים, בניגוד למה שחושבים רבים בעיר, מעניינים ומגוונים מאוד לבני־נוער. למרות שאיננו מזויחים את הלימודים, יש די פנאי להרבה שיחות וויכוחים רעיוניים, פעילות תנועה וקבוצה, פעילות מוסיקלית, ויקודים, ספרייה עשירה, אפשרויות מגוונות לעסוק בכל סוגי־הספורט (אני שוקד על אימונים בשחייה) ומעל לכל – החיים בקרב נוער בריא, בעל ערכים ותרבות אשר בעיר לא מרובים כמותו. כמובן, יש, לדעתי, מגבלות רבות בחיי קיבוץ...

20.6.1963

הרבה שלום!

...אני פשוט שונא שנאת־מוות לכתוב מכתבים, ומה חבל שאיננו יכולים "להתכתב" בעל־פה... לא הייתי מתנגד לקפוץ ולראות את העולם למשך שנה, משום שקצת ניסיון־חיים אף פעם אינו מזיק.

יש לי שלושה שבועות של עבודה במשק, כחמש שעות ביום. לאחר־הן אני נפרד מן החבר'ה עד לסיום החופש, מעמיס את התרמיל על השכם והולך לבקר בבית, לשוטט קצת בארץ, לרדת לנגב – לרכוב קצת על הסוסים בצאלים... אמנם, לי אין אפשרות לשחק בטניס, אם כי ליהנות מן החיים, להרגיש מבסוט מן החיים, ואפילו לדהור על סוסים, אני יכול כאן בשפע.

אני אוהב את החיים, אוהב ליהנות וגם לחלום הרבה, אך מוכן לכל, כדי להגשים את מה שאני מוצא לנכון. אומרים, שאני נוטה לחלום ולהיתפס לדמיונות, אבל זאת לא תכונה נוראה כל־כך: חושב בדרכים קצת שונות מן המקובל, אוהב להתווכח, אולי "עושה רוח" קצת, זו פשוט מין התנהגות שכזאת.

...שמחתי לשמוע, שדעתך על האדם דומה לזו שלי ושגם את, בדומה לי, נוטה לצדד בזכות האופטימיזם, ורק חבל שלעתים קרובות מתנפצות מחשבות יפות אל סלעי־המציאות, ומתגלות, לעתים במאוחר, כוזבות. ולכן, לא כדאי להביט תמיד על החיים מנקודת ראות של משורר, אלא טוב גם לראות את צדדיו האפורים יותר של עולמנו, לנסות להילחם בהם.

גם אני מוצא הרבה בפילוסופיה, אך אומר לך בגלוי, אינני

סובל להחליף דעות על נושא רציני במכתב, כי זה פשוט נשמע עלוב, ולדעתי, ניתן לעשות זאת רק בשיחה.

אם לומר את האמת, מטבעי, מכיוון שאני אינדיבידואליסטן גדול, אינני נוטה במיוחד לחיי הקיבוץ, אך לפחות עד הצבא אלו הם חיים נהדרים, ואח"כ (זאת דעתי) אפשר להמשיך בחיים בחיק־הטבע ולעסוק בחקלאות – לאו דווקא במסגרת הקיבוץ.

אפילו אם חייך אינם הכי־נעימים בעולם עם "נוער הזהב", עליך לנסות, ככל האפשר, למצות את מקסימום הטוב, שניתן לך מכל דבר, ולדעתי, נסיעה לחו"ל למשך שנה אחת, לא רק שאיננה דבר טרגי, אלא להיפך, מוסיפה הרבה מכל הבחינות...